

"IS DAT DIE KOFFER, OPA?"

"JA, MIJN KOFFER, NUBEWAAK IK ER DE BRIEVEN IN DIE IK VAN OOM ABDEL KREEG."

"MAAR OOM ABDEL KANTOCH NIET SCHRIJVEN? DAT HEB JE ZELF VERTELD."

"HIJ LIET DE BRIEVEN SCHRIJVEN DOOR EEN SCHRIJVER."

"EEN SCHRIJVER?"

"JA, VANDAAG KUN JE IN TUNESIË NOG ALTIJD NAAR IEMAND GAAN, DE KATIB, DIE OPSCHRIJFT WAT JE HEM DICTEERT. MAAR NU KUNNEN DE MEESTE MENSEN LEZEN EN SCHRIJVEN, VROEGER WAS DAT ANDERS."

"LEES EENS ZO'N BRIEF VOOR, OPA."

"GAAT HET OVER DE VIS MET DE DIAMANTEN OGEN?"

"NEE JONGEN, WACHT MAAR."

"HET WAS DE BEDOELING DAT IK NA ZES MAANDEN ZOU TERUGKEREN NAAR TUNESIË."

MAAR JULLIE OMA HEFFT MIJ HIER GEHOUDEN."

"EN VOND COM ABDEL HET DAN NIET ERG?"

"Mijniertje, ik ben niet teruggekeerd..."

"HEEL ERG, MIJN LEVERTJE, MAAR HIJ BEGREEP HET."

FAKKAROUNI, ZE HADDEN HET OVER JOU, STEEDS WEER OPNIEUW. FAKKAROUNI. ZE HEBBEN HET VUUR IN MIJN HART WAKKER GEMAAKT EN MIJN OGEN VULDEN ZICH MET TRANEN.

IK WERD NAAR HET VERLEDEN TERUG GESLINGERD.

NAAR HAAR RUST, HAAR ZACHTHEID, HAAR ONEINDIGHEID.

MAAR DE PIJN EN DE SMART DIE WE DEELDEN.

IK HERINNERDE ME HOE GELUKKIG WE SAMEN WAREN.

MAAR NU LIGT DEZE ONGELUKKIGE AFSTAND TUSSEN ONS. FAKKAROUNI. ZE HADDEN HET OVER JOU, STEEDS WEER OPNIEUW. FAKKAROUNIiii.

"NA 6 MAANDEN VROEG IK JULLIE OMA TEN HUWELIJK. IK WAS ZENUWCHTIG. IK LEENDE DE BROMMER VAN MAHMOUD EN REED NAAR HET HUIS VAN MIJN TOEKOMSTIGE FAMILIE. ZE WOONDEN OP HET PLATTELAND. TOEN OMA EN IK EEN WANDELING MAAKTEN, ZAG IK VOOR HET EERST EEN VARKEN DAT VOL MODDER ZAT."

"WAT IS DAT?"

"KOM JIJ VAN EEN ANDERE PLENEET?"

"IK HEB NOOIT MEER KOTELETJES GEGETEN."